

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 76. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056356112/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

vil op — jeg vil op, vi vil spille og rigtig være glade.«

Hun stak begge Ben ud af Sengen, men de naaede neppe Gulvet, før hun trak dem tilbage; Gulvet var vaadt. »Trane, giv mig mine Silketøfler.«

Trane gav hende dem paa og trak hendes Linned ned over Benene.

»Har I set, sikke Sko -- og min Slobrok, den er helt af stukken Silke.«

Saa hoppede hun ind til Klaveret. Den ribs-røde Slobrok fremhævede hendes glatte Bleghed. Og hun spillede Stumper, som Fingrene kunde af sig selv, af alle mulige Melodier paa Moden.

Med ét var det, som Klaverets Strænge brast og udstødte klagende Hyl og Suk. Hun faldt med begge Armene over Tasterne, der skreg op i i en frygtelig Disharmoni. Saaledes var hendes eget Hjerte en skærende Samling Klange — med Barndomsminderne som dybe Molltoner, og den vilde Drift løb som en legende Haand over hele Klaviaturet i Løb, der begyndte med dump Længsel og endte i det højeste Skrig.

Nanna løb til, tog hende i sine Arme og halvt bar hende tilbage til Sengen. Der sank hun om opløst i fortvivlet Hulken.

Titus tænkte hos sig selv, at dette maatte være den sidste Krise i hendes Liv. Saaledes